

Bayer Zsolt: Az európai civilizáció nagy pillanatai (1. rész)

2023 március 30. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

• [0](#)

5

Átlag: 5 (1 szavazat)

Mérték

Róna Péter gondolatairól.

Róna Péter jogász-közgazdász a minap bement a Hang szerkesztőségébe, hogy ott (nyilván mint a magyar barbárság tengerén úszó „európai civilizáció” kicsiny szigetén) beszámoljon gondolatairól a magyar népről és Magyarországról. Beszélgetőtársa Szeret? Szabolcs (a civilizált európai ember ritka hazai példánya).

Kettejük beszélgetése maga a lakmuspapír, melyet belemártunk a hamis tudat, a rosszindulat, az aljasság és becstelenség mai európai civilizációs elegyébe, ami nyomban neomarxista és woke vörössé változik.

Mielőtt belefogunk az elemzésbe, lássuk, miket beszélt Róna:

„Megismertem az országot, és új fényben látom az ország és a magyar társadalom helyzetét. (...) Ez az ország társadalmilag, erkölcsileg, filozófiailag nem egy európai ország, nem tud és nem is akar európai országgá válni, támogat és elfogad egy olyan politikát, ami Európát az ellenségének tekinti, azzal szembeszáll, és szövetkezik Európa első számú győzelmével és az Európa szétverésében érdekelt Putyinnal. (...) A magyar társadalomnak, mint minden más poszt-szocialista társadalomnak, megvolt a lehetősége, hogy kialakítson egy jövőképet az orbáni jövőképpel szemben, de ezt nem tette meg. Az, hogy ellenzék nem tud egyről a kettőre jutni, számomra nem azt bizonyítja, hogy az ellenzék béna, tehetségtelen, hanem azt, hogy az ellenzék narratívájára a társadalomnak nincs igénye. (...) Azokat az erkölcsi, filozófiai és társadalmi értékeket, amelyekre szükségünk lenne, mi nem birtokoljuk, nem tudunk csatlakozni az európai civilizációhoz, (...) a magyar társadalom egésze erre alkalmatlan. (...) Magyarország súlyosan, szélsőségesen egy felülről irányított társadalom. S mindig is az volt. Magyarországon az alulról jövő kezdeményezéseknek nincs sikerésége. (...) Az utolsó nagy, komoly, a felülről történő irányítás elleni megmozdulás Dózsa György háborúja volt.”

Ezen a ponton még Szeret? is közbeszól: „És '56?”

Róna megbelekezd: „Ez azért egy komplikált történet... Nekem vannak személyes élményeim. Elsősorban nem volt egységes. Ötvenhatban azonnal elkerült egy erő, egy markáns nacionalista...”

Sajnos itt Szeret? közbevág („De hát az alapvető követelésekben azért egységes volt...”), így Róna nem folytathatja, holott nyilván kifejtette volna véleményét a „nacionalista” és „antiszemita” magyar '56-ról. De mert Szeret? a szavába vág, így Róna hülyén hebeg-habog, végül kiböki: „Az a követelés az volt, hogy a ruszkiak menjenek haza. De ebből még egy társadalmi szerződés, egy társadalmi szerkezet, az, hogy miből áll egy egészséges társadalom, abban mi a helye az egyénnek stb. még nem vonható le. Az egy lázadás volt a gazember, elnyomó orosz és rákosista hatalommal szemben, de ezen túlmenően nem volt jövőképe arról, hogy milyen legyen a magyar társadalom. (...)”

Magyarország ragaszkodik az EU-s tagsághoz, amíg jön a pénz. (...) Itt nem arról van szó, hogy a magyar társadalom magáévá akarja tenni az európai kultúra, erkölcs, társadalomszemlélet lényegét. (...) Erkölcsi lényege ennek a nyugati társadalomnak az, hogy mindenki felelős a lelkiismeretért, annak gondozásáért és a szabad akarataért, amivel ezt a lelkiismeretet gyakorolja. Na most Magyarországon van egy politikai erő, amely eláll azzal, hogy nem az egyén, hanem a család a társadalom legkisebb egysége. Gondoljunk bele: a családnak van egységes, közös lelkiismerete? Nincs. A családnak van egységes, közös szabad akarata? Nincs. Van a családfő, aki meghatározza, hogy a családnak mi legyen az akarata, tehát van egy hatalmi struktúra a családon belül. (...) Tehát ha van valami, ami egy mélységesen keresztényellenes elképzelés, az a Fidesz családra vonatkozó ideológiája.”

Ezt követően Róna még valami homályos fejtegetésbe kezd arról, hogy nálunk nincs is alkotmány, mert a nép soha nem fogadta azt el, s megismétli, hogy mi nem vagyunk európai ország, nem vagyunk az európai kultúra és civilizáció része.

Ó, hát persze, hogy nem. Már Kertész Ákos is kifejtette ebbéli véleményét, de benne legalább volt annyi becsület, hogy utána eltakarodott innen, és meghalni sem volt pófája hazatérni.

Rónában elreláthatólag nem lesz ennyi kurázsizs.

? visszajön ebbe az ázsiai, elmaradott, barbár, felülről irányított, jövőképpel nélküli világba, ebbe a rettenetes

társadalomba, hogy kecskesajtot készítsen vidéki birtokán, és néha bemenjen egy-egy ellenzéki disznóólba elmondani, hogy itt nem is lehet élni.

Éppen ezért, okulására (micsoda naivitás!) szemezgessünk kicsit az „európai civilizáció” nagy értékei közül, és vizsgáljuk meg, mennyi hálával is tartozunk mi ennek a pompás, felsőbbrendű Nyugatnak.

Rengeteg nagy pillanata volt az európai civilizációnak, nehéz is kiválasztani a számunkra legfontosabbakat, a bennünket leginkább hálára kötelezőeket.

Egyik ilyen nagy pillanat az volt talán – nem sokkal az „utolsó nagy, komoly, a felülről történő irányítás elleni megmozdulás, Dózsa György háborúja” után –, amikor I. Ferenc, a franciák királya úgy döntött, hogy szövetségre lép az Oszmán Birodalommal. Szép és erkölcsös lépés volt ez a „legkeresztényibb” európai uralkodótól. Na de hát, mit csináljunk ugye, ha egyszer a francia király háborúban állt éppen V. Károllyal – nem is nagyon csinált más egész életében –, s minden erejét arra fordította, hogy létrehozson egy Habsburg-ellenes szövetséget, amelybe be kívánta vonni a török szultánt is. Aztán Sacco di Roma –az európai erkölcs és civilizáció nagyobb dicsőségére –, majd Cognac-i Liga, s ismét szövetség keresése az Oszmán Birodalommal, annak ellenére, hogy Károly öccse, Ferdinánd éppen Magyarországon harcol a török ellen. Majd VII. Kelemen [Bolognában](#) kibékült V. Károllyal, akit császárrá koronázott, Ferenc pedig feleségül vette Habsburg Eleonórárt. Hasonló módon sikerült megerősíteni – igaz, konkrét szövetségi szerződés nélkül – az oszmánokkal ápolt baráti viszonyt, mely a [földközi-tengeri](#) spanyol flotta elleni együttműködésre, valamint a Habsburgok magyarországi hátszágának gyengítésére szolgált Ferenc számára. [1535](#)-ben született meg az első [kapituláció](#) az [Oszmán Birodalommal](#), melynek értelmében a francia hajósok szabadon közlekedhettek török vizeken, és komoly kereskedelmi elnyöket élveztek.

Szinte megfájdul az ember feje ennyi erkölcs, európai civilizáció, ennyi becsületesség láttán.

Aztán az európai civilizáció és erkölcs nagy pillanata volt ám a nagy francia forradalom is (ennek másolata a NOSZF), s azon belül is a jakobinus diktatúra és Vendée meg a polgárháború.

Erre is vessünk egy pillantást Róna Péter jakobinus elvtárs kedvéért.

Kalauzunk a borzalmak korába legyen Reynald Secher francia történész kiváló munkája, A vendée-i mézszárlás című (Századvég Kiadó, Budapest, 2023). Ebben egyebek mellett a következőket olvashatjuk az európai civilizáció és erkölcs nagy pillanatairól:

„A forradalmárok mindig első számú közellenségként tekintettek a papságra. Az 1792. augusztus 26-i törvény deportálásra ítelt minden eskütagadó egyházi személyt, továbbá azokat is, akik zavargásokat okoztak vagy akiknek az eltávolítását hat állampolgár kérelmezte ugyanabból a megyéből.” (Ugye milyen ismerős? De folytassuk.)

„Az ellenszegülés büntetése tíz év börtön volt. Az 1793. március 18-i dekrétum még szigorúbb volt, és halálbüntetéssel sújtotta a deportálásnak ellenszegülő papokat.

Az üldöztetésnek ezt az első hullámát követték a háborúban elkövetett gyilkosságok: a guillotine és a vízbe fojtás.

Nantes-ban 1793. november 16-án 84 papot végeztek ki. Voltak, akikkel rettenetesen elbántak, így például Joseph Cosneau-val, a maumussoni lovagrend tagjával. A kékek 1794 végén fogták el, egy ló farkához kötözték, és így vonszolták Saint-Herblonon át egészen Ancenis-ig. Ott karddal megcsonkították, testét egy deszkára fektették, és leúszatták a Loire-on. A katonák azzal szórakoztak, hogy a partról lövöldöztek az áldozatra. A Cellier-be, születési parókiájába menekült és a szomszéd erdőben misézés közben elfogott Louis Jousset apát még borzalmasabb halált szenvedett: rettenetes kínzások után ölték meg, testi maradványait eleségül a kutyák elé vetették – és így tovább.00

Elsősorban az egyházi személyek ellen alkalmazták a nyilvános megtorlást. J. R. Colle Petite histoire de La Rochelle című művében leírja, hogy a doktriner népevelők a vallásellenes propagandájukkal előbb jól átmosták az emberek fejét, majd minden egyes alkalommal, amikor a helyzet súlyosabbá vált, azokat tették felelőssé, akik megakarták rizni a hitüket, és így győlöletük természetesen a lelkipásztorok ellen fordult.

Marcé tábornok 1793. március 19-én Pont Charronnál elszenvedett veresége után a szedett-vedett csapatok

bevonultak La Rochelle-be, és a lakosság támogatásával a vezetőjük fejét követelték. Crassous körzeti megbízott zavarkeltés céljából megparancsolta, hogy bocsássonak szabadon négy papot, akiket Oléron szigetére kellett szállítani. Alig léptek ki az utcára, a Darbelet parókakészítő által feltüzelt tömeg rájuk támadt, botokkal ütlegelve próbálták őket visszakényszeríteni a börtönbe. Az ügylet tetőfokára hágott: a vérszomjas cselékek rettenetes körülmények között végzett a négy pappal: „A férfiak ütlegelték őket, a nők megragadták és a földhöz verdesték a fejüket, egy másik azzal szórakozott, hogy a nők állát az egyik pap levágott, véres fülével csiklandozta, egy tengerész egy borotvával felvágta az egyik áldozat hasát. Egy nő felkiáltott: Ez jobb, mint a szenteltvíz! Ezután a holttesteket kivitték a rakpartra, de még akkor is ütötték-verték őket. Egy bizonyos Lionet vigyorogva hadonászott egy marék cafatos hússal és egy kereszttel.”

A papok fejét levágták, vasvillára tűzték, és végighordozták a városon. A gyilkosságot elképesztő módon így minősítették: „A halott papok a nép megindultságának áldozatai.” Másnap, március 22-én további egyházi személyek szenvedték el ugyanezt a sorsot: a holttestüket darabokra vágták, a hóhérok még kommentárokat is írtak hozzá, például: Nocsak, a tied nagyobb, mint az enyém!

És így tovább...

A jakobinusok ellen fellázadt Anjou megyében 49, Loire-Inférieure megyében 44, Vendée megyében 89 papot gyilkoltak meg, döntő többségüket brutális körülmények között. Ezek a számok nem tartalmazzák azokat, akiket „szabályosan” végeztek ki vagy a börtönökben, illetve számvetésben haltak meg. S akkor még említsük meg az apácákat, akik közül sokaknak puskaport tömtek a nemi szervébe s meggyújtották, miközben önfeledten röhögtek a szentéletű nők „szüzességének elvesztésén”.

És ezek lobogtatták a szabadság, egyenlőség, testvériség zászlaját. 35-40 ezer embert végeztek ki lobogtatás közben, csak a polgárháború utáni megtorlásban százezer civil vesztette életét.

És persze ezek fogadták el az új alkotmányt.

Róna Péter gyönyörűségére.

(Folytatjuk)

Bayer Zsolt - www.magyar nemzet.hu

Ajánló

